

Jaa, sa vahid tuld ja sa ei mõtle ega taha mitte midagi. Ma olen istunud ööpäev niimoodi üksinda. Ma istun terve õhtupooliku, öö läbi ja järgmise hommikupooliku ja veel pärastlõunani välja. On olnud niisuguseid istumisi. Ja ma tulen tagasi sealt rikkana, kuigi ma ei ole mitte midagi teinud. Inimene läheb niimoodi metsa ja mitte midagi ei tee. Ei tee midagi kasulikku. See on viljakas mittemidagitegemine. See on inimese õigus iseendale, tal on õigus ennast kohelda nii, nagu tema seda õigeks peab. Ja suur häda on selles, kui inimesed arvavad, et nad peavad teiste meele järele elama. Seda mina tean küll, mis see tähendab, kui sa teiste meele järgi hakkad elama, see on midagi hirmsat. Siis on vahel vaja molutada. Minna ära ja molutada kuskil mõnusasti.

— *Fred Jüssi*

Aeg on inimese väärtuslikem varandus. Kui sul ei ole midagi öelda, siis ära raiska enda ja ennekõike teiste aega.

— *Fred Jüssi*

See on üks kõige kurvemaid asju, et meile ei anta võimalust süveneda või selleks jääb võimalusi aina vähemaks ja vähemaks. Inimene ei oska laisk olla, meid on õpetatud töötama hirmsasti ja tähtis on see, et ikka tööd ja tööd ja tööd tuleb teha, aga sellest, et puhata tuleb, puhata tuleb ja puhata tuleb, sellest ei räägita.

— *Fred Jüssi*

Hingetäiuse poole ei ole võimalik rännata turismimarsruute pidi. Need on liiga porile tallatud.

— *Fred Jüssi*

Ja ma võin endale seda lubada, et kui ma hommikul ärkan, siis ma kunagi ei tõuse kohe üles. Päevale tuleb mingisugune põhi panna. Kõigepealt ma röömustan selle üle, et mulle on antud elus veel üks päev ära näha, sest ial ei või teada, mida ta toob. Ja see on täitsa huvitav. Kõik külalised, ma pean silmas ka seikasid ja sündmusi, kõik on väärtuslikud. Teinekord on ebameeldivatest külalistest, ma räägin, kujundlikus mõttes, palju rohkem kasu kui meeldivatest külalistest. Aga seda näeme siis päeva jooksul, missugused nad on. Niikaua, kui ma olen teki all ja päev ei ole mind sealt välja tirinud veel, on mul hea olla.

— *Fred Jüssi*

Sõnad on nagu lehed. Nad lendavad suust välja ja tuul keerutab ning keerutab neid. Lõppkokkuvõttes ei või sa kunagi kindel olla, kuhu nad välja jõuavad.

— *Fred Jüssi*

Mees tervikuna võib meheks saada, kujuneda üksnes siis, kui tal on isakogemus.

See on vältimatult vajalik mehe kui terviku väljakujunemiseks.

— *Fred Jüssi*

Ma arvan, et ma olen õnnelik inimene. On inimesi, kes on olemuslikult õnnelikud, aga vahel on nad ka õnnetud. Ja siis on teised, kes on aina õnnetud, aga vahel ka õnnelikud.

— *Fred Jüssi*

Vananemise traagika seisneb selles, et jäädakse nooreks. Kui sa ei lepi sellega, et sa oled selles eas.

— *Fred Jüssi*

Minu tänav on täis koerasitta ja auke, aga ta on minu tänav. Ja ma tunnen omamoodi toredat tunnet ja naudingut kui ma tulen, kott seljas kuskilt kaugelt maalt ja jõuan oma kodutänavale. No olgu see koerasitt ja olgu need augud. Ma astun sealt üle, aga ma olen jälle oma tänaval. Nii et see on see, mida sa omaks võtad.

— *Fred Jüssi*

Ma olen Hiiumaal elanud, hiidlastel on häid ütlemisi ja üks niisuguseid ütlemisi on, et laiskus on mehe iga. Kui sa oskad laiselda, siis sa säästad ennast. Seda peab õppima, see ei ole üldsegi mitte lihtne — õppida laisklema. See annab süvenemise võimalust.

— *Fred Jüssi*

Meheks ei saa hakata. Mina olen seda meelt, et meheks võib saada kui sul on õnne olnud elus kohata naise, kes tekitavad sinus soovi saada meheks. See on väga oluline. Aga mehe tervikusse kuulub koos lastega kasvamine.

— *Fred Jüssi*

Aeg parandab haavad, aga armid kasvavad koos inimestega.

— *Fred Jüssi*

Ons ilmas vähe inimhingi, kes nõnda, kajakate kombel, pilkases pimeduses ringi peavad hulkuma. Teadmata, kas üldse leidub kuskil tühi saar, kus nendetaolised maabuda tohivad ja lõpuks rahu võivad leida. Surm ei ole ainus suur paratamatus. Mõnikord võib selleks kujuneda ka elu.

— *Fred Jüssi*

Me elame muutavas maailmas. Ja ma tahtsin täna meenutada endale ja kuulajatele tõsiasja, et kui me muretseme ainult pumba pärast ja ei hoolitse kaevu eest, siis kaob meie kodumetsadest veel midagi peale allika või ojanire.

— *Fred Jüssi*

Tean olendit, kes talub vangistust veelgi paremini kui amuuri roninastik, võtab toitu vastu väga hästi ja — mis eriti positiivne näitaja — erinevalt roninastikust, kes vangistuses ei anna järglasi, isegi paljuneb, kui talle selleks ainult võimalusi anda.

See olend mõtles välja vanglad, aga üks magusamaid sõnu ta suus on “vabadus”.

— *Fred Jüssi*

Eestlane on nagu puu väljal: vaatad läänest, on niisugune, vaatad idast, naasugune ja nõnda teistestki ilmakaartest.

— *Fred Jüssi*

Sõprusega näikse olevat umbes samamoodi nagu taevariigiga. Võid seda otsida ja oodata, igatseda või ihata, aga sõpra ei kuskil.

— *Fred Jüssi*

Mul ei ole olnud mingisuguseid eesmärke, sest ma ei näe eesmärke. Minu silmade ees on tundmatu maastik, minu tee kulgeb sellesse maastikku või ta suubub sellesse või läheb edasi. Ma ei näe selle maastiku üksikasju. Ma ei näe, mis on mägede taga, mis on teekäänakute taga, mis on teispool orgusid, teispool metsi, aga ma pean teadma suunda. Ja see suund on minus endas olemas. See suund on otsekui mingi heli, mingi toon, mida ma ei tohi kaotada. See on kõige tähtsam. See on peamine. Ja kõik muu tuleb.

— *Fred Jüssi*

Kui sa tahad leida midagi uut, siis käi vanu radu.

— *Fred Jüssi*

Me rändame. Me rännakus on ehe rändamise rööm. Siis i s t u m e mootorpaati ja sõidame kaitseala baasi. Seal i s t u m e bussi ja sõidame Murmanskisse. Murmanskis i s t u m e lennukisse, Tallinna lennujaamas i s t u m e taksoosse. Kodus i s t u m e söögilauda. Siis tulevad päevad i s t u m i s t töölauda taga. Nõnda see elulaev liigub. Kui nii, aina istudes, siis võib ta varsti madalikul istuda, mis sest, et tuli on katla all ja korstnast tuleb paksu suitsu. Siis anname vilet ja kutsume abi. Ja sinna see aur läheb, kühvelda sütt katla alla nii palju kui tahad.

— *Fred Jüssi*

Võib elada kirikuta, aga ei saa elada usuta.

— *Fred Jüssi*